

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa H. L. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
z udziałem Prokuratora Prokuratury Okręgowej w K,
o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 maja 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 kwietnia 2010 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od H.L. Spółki z o.o. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2010 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony powodowej – H. L. Spółki z o. o. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 stycznia 2009 r. oddalającego odwołanie powódki od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 3 grudnia 2007 r., którą Prezes UOKiK uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania powódki H. L. Spółki z o.o. prowadzącej usługi hotelarskie w obiekcie pod nazwą „Hotel S.” polegające na oznaczeniu obiektu hotelarskiego na ścianie budynku, papierze

firmowym, wizytówkach, pieczęcie firmowej, w folderze reklamowym, na stronach internetowych, na których prowadzona jest rezerwacja on line, prawnie chronioną nazwą „hotel”, bez uzyskania decyzji Marszałka Województwa M. o zaszeregowaniu obiektu do odpowiedniego rodzaju i kategorii obiektów hotelarskich, co stanowi naruszenie art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych i nakazał zaniechania jej stosowania.

Wyrok Sądu Apelacyjnego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne sprawy polega – według skarżącej – na konieczności ustalenia, „czy samo posługiwanie się nazwą rodzajową obiektu hotelowego, pomimo braku w tym zakresie decyzji Marszałka Województwa, stanowi wystarczającą podstawę do przyjęcia kwalifikacji takiego zachowania, jako podpadającego pod hipotezę art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Czym innym jest bowiem, co potwierdził ustawodawca na gruncie kodeksu wykroczeń, „świadczenie usług hotelarskich i używanie nazw rodzajowych lub określenia kategorii obiektów hotelarskich bez decyzji lub niezgodnie z decyzją” (czyn stypizowany w art. 60¹ § 4 pkt 2 k.w.), a czym innym „świadczenie usług hotelarskich i używanie oznaczeń, które mogą wprowadzić klientów w błąd co do rodzaju lub kategorii obiektu hotelarskiego (czyn opisany w art. 60¹ § 4 pkt 2a k.w.)”.

Wskazano ponadto, że: „- niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona. Nawet gdyby uznać za prawidłowe stanowisko Sądów, zgodnie z którym z faktu, że nazwa rodzaju obiektu „HOTEL” podlega ochronie (art. 43 ustawy o usługach turystycznych), z czego wynika zakaz posługiwania się przez przedsiębiorcę tym określeniem bez uzyskania decyzji Marszałka Województwa, nawet w stosunku do obiektów spełniających wszystkie stawiane dla hotelu wymagania, to zakaz ten nie powoduje, że użyte w obrocie określenie „HOTEL” jest nieprawdziwe, czy też wprowadzające w błąd. W odniesieniu do obiektu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, określenie „HOTEL” jest bowiem prawdziwe. „Hotel S.” jest, w świetle uwag zawartych w pismach składanych przez powoda w toku procesu, hotelem – niezależnie od tego, czy powód otrzymał odpowiednią decyzję

formalną, czy też nie. Zapoznając się z ofertą usługową przedsiębiorcy zarówno konsument jak i profesjonalista określiłby ten obiekt jako hotel.

- niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona również ze względu na fakt, że zachowania powoda, polegające na posługiwaniu się nazwą „HOTEL” przy braku formalnego potwierdzenia „rodzaju obiektu hotelarskiego”, przy jednoczesnym spełnieniu wszystkich rzeczywistych wymogów przewidzianych dla takiego „obektu”, realnie nie „godziły” w jakikolwiek interes konsumenta, a w szczególności w zbiorowe, prawne interesy konsumentów. Jeśli zważyć, iż w ocenianym przypadku w pełni zabezpieczone były potrzeby klientów oczekujących usług hotelowych, to fakt powołania się w nazwie na taki rodzaj usług żadnych interesów konsumentów nie narusza. Prawdziwe, rzetelne i pełne informacje w rozumieniu wskazanego przepisu ustawy to takie, które informują o zakresie dostępnych usług, ta zaś informacja prawidłowo zabezpieczała interesy klientów. W tym zakresie nie doszło zatem do niedozwolonej praktyki informacyjnej. Spełniając bowiem wszelkie wymagania ustawowe, przewidziane dla „HOTELU” powód oferował to, czego konsument oczekuje.”

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany Prezes UOKiK wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania względnie o oddalenie skargi oraz o zasądzenie kosztów postępowania za wszystkie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim postawione we wniosku pytanie nie odnosi się do oceny prawnej przedstawionej przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w kwestii ustalenia bezprawności – w rozumieniu art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) – zachowania powódki polegającego na posługiwaniu się nazwą „hotel” niezgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz.U. z 2004 r. Nr 223, poz. 2268 ze zm.). W tym zakresie Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku ustalił,

że ustawa o usługach turystycznych określa – w stosunku do przedsiębiorców świadczących usługi hotelarskie – ściśle określoną procedurę w zakresie oznaczania i nadawania kategorii obiektom hotelowym. W szczególności przedsiębiorca, który świadczy usługi hotelarskie jest obowiązany do uzyskania zaszeregowania obiektu do odpowiedniego rodzaju i kategorii, które następuje w drodze decyzji wydawanej przez marszałka województwa właściwego ze względu na położenie obiektu hotelarskiego (art. 35 ust. 1 w związku z art. 38 i art. 39 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych). Zgodnie zaś z art. 43 powołanej ustawy nazwy rodzajów i oznaczenia kategorii obiektów hotelarskich są prawnie chronione i mogą być stosowane wyłącznie w odniesieniu do obiektów hotelarskich w rozumieniu ustawy o usługach turystycznych. Przed wydaniem decyzji przez marszałka województwa obiekt nie jest hotelem w rozumieniu ustawy, lecz obiektem hotelarskim, a przedsiębiorca prowadzący ten obiekt nie może używać nazwy hotel. Jeżeli powodowa spółka nie uzyskała odpowiedniej decyzji marszałka województwa, to nazwy hotel używała bezprawnie – niezgodnie z przepisami ustawy o usługach turystycznych. Takie bezprawne, zachowanie powódki narusza prawo konsumentów do uzyskania rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Pytanie postawione we wniosku nie odnosi się do przedstawionego wyżej stanowiska zaskarżonego wyroku, a zamiast tego autor skargi powołuje się na to, że kodeks wykroczeń rozróżnia dwa rodzaje wykroczeń: używanie nazw rodzajowych lub określenia kategorii obiektów hotelarskich bez decyzji lub niezgodnie z decyzją (art. 60¹ § 4 pkt 2 k.p.c) oraz używanie oznaczeń, które mogą wprowadzić klientów w błąd co do rodzaju lub kategorii obiektu hotelarskiego (art. 60¹ § 4 pkt 2a k.w.). Nie wiadomo jednak na czym miałyby polegać wpływ kwestii rozróżnienia w kodeksie wykroczeń dwóch rodzajów wykroczeń w zakresie niezgodnego z prawem świadczenia usług hotelarskich na określenie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Określenie w kodeksie wykroczeń wskazywanych przez skarżącego czynów jako wykroczenia, potwierdza raczej bezprawność zachowania skarżącego, który niezgodnie z prawem (bez wymaganej przepisami ustawy o usługach turystycznych decyzji marszałka województwa) posługiwał się chronioną prawnie nazwą „hotel”.

Z kolei odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 - LEX nr 494134; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08 - LEX nr 490364).

Autor skargi nie wykazał „oczywistej zasadności” rozpatrywanej skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Argumentacja w tym zakresie oparta jest na założeniu, że obiekt prowadzony przez skarżącą faktycznie jest hotelem, ponieważ spełnia wszystkie wymagania stawiane dla takich obiektów i w związku z tym brak jedynie formalnego potwierdzenia rodzaju obiektu hotelarskiego nie może prowadzić, do naruszenia jakichkolwiek interesów konsumentów. Tymczasem istotą zaskarżonego rozstrzygnięcia było ustalenie, że skarżąca bezprawnie posługuje się nazwą „hotel”, co stanowi naruszenie zbiorowych interesów konsumentów przez wprowadzenie ich w błąd co do posiadania przez dany obiekt wszystkich wymaganych przez prawo kwalifikacji.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.